

Ale protože se jakýkoli výpad zdál dovolen, zazářila mu očka a rozhodl se k odvetě, pořád v tomto vypjatém duchu falešného kamarádíčkovaní:

„A mimochodem, těma brýlema a tričkem LAPD chceš ukázat, že seš velkej kápo, co?“

„Vedle,“ zaradoval se Agostini a poněkud zesílil hlas, „to je NYPD („enypsilonpédé“)!“ Přece jen je potřeba si trochu držet odstup!

Po obličejí se mu začal rozprostírat výraz uspokojení, což prozrazovalo, že už od příchodu na pláž očekával, že ho nějaký zvidavý občan osloví a on mu bude moci pochlubit svou dokonale připravenou odpovědí. Nechal chvíli působit svá slova a potom se s falešnou starostlivostí zeptal:

„Tak co, jak jdou obchody? Ještě ti toho zbývá hodně, ty tatínkovy obrazy... nebo už jsi je všechny prodal?“

John si odfrkl. To je neuvěřitelný, jak může vykonávání moci zbavit člověka taktu a sebeovládání, dvou nejzákladnějších vlastností pro jednání s lidmi. Vždyť Agostini mezi řádky té své arogance právě přiznal, co byl vlastně pravý důvod přetvářky, kterou předvedl, když přišel Johna pozdravit.

Vcelku dobré, C